

стовбуровими клітинами, вживання наркотиків з недоведеною ефективності, деякі косметичні та пластичні хірургічні втручання).

У державах, що розвиваються, витрачаються державні кошти на розвиток медичного туризму, але їх не вистачає для жителів периферичних регіонів, що зашкоджує здоров'ю місцевому населенню.

Через помилки та несумлінність лікарів можуть з'явитися ускладнення; на жаль, пацієнти не мають інформації щодо правових гарантій, відповідно до законодавства тієї країни, де відбувається лікування.

Стандарти лікування можуть суттєво відрізнятися навіть всередині однієї країни, а існуючі стандарти не мають системи контролю їх виконання.

У багатьох країнах відсутня гарантія якості лікування на державному рівні.

Глобальний ринок медичних послуг належним чином не регулюється, хоча характерним є формування національних систем охорони здоров'я в розвинених країнах, які дуже відрізняються між собою.

Діяльність такої складової ринку, як посередники, досить складно контролювати, з тієї причини, що кінцевий споживач (той, кому надається послуга) не в змозі безпосередньо її отримувати від постачальника (клініки чи іншого закладу, де надається послуга). Законодавча база кожної країни має свої відмінності.

Для вирішення цих питань потрібна обов'язкова Міжнародна акредитація медичних установ, але не має єдиних стандартів для акредитації, а кількість акредитаційних організацій постійно збільшується; правових механізмів, як зробити акредитацію обов'язковою, не існує [1].

Список використаних джерел:

1. Лікування за кордоном. Етичні питання медичного туризму [Електронний ресурс] <http://www.med-visit.com.ua/healthcare-abroad/obzornye-stati/eticheskie-voprosy-meditsinskogo-turi/>

2. Перший незалежний фармацевтичний бізнес-портал [Електронний ресурс] - Режим доступу: <http://pharma.net.ua/analytic/analysis/19185>

3. Центр медичного та репродуктивного права [Електронний ресурс] - Режим доступу: <http://www.medlawcenter.com.ua/ua/99/648.html>

4. Чухно, І. А. Професійна компетентність керівника в сфері охорони здоров'я в сучасних умовах / І. А. Чухно // Формування національної лікарської політики за умов впровадження медичного страхування: питання освіти, теорії та практики : матеріали III Всеукр. наук.-освіт. Internet- конф., м. Харків, 12 берез. 2015 р. – X., 2015. – С. 218-219.

5. Електронне наукове фахове видання "Ефективна економіка" [Електронний ресурс] <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=3891>

6. Medical Tourism: Update and Implications Report - Deloitte [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.deloitte.com/.../center-for-health-solutions/health/55d9f278c

Винокурова Анастасія Валеріївна,

студентка соціально-правового факультету,

Національний університет «Одеська юридична академія»

Науковий керівник – Мамонтова Елла Вікторівна, д. політ.н.,

професор, Національний університет «Одеська юридична академія»

ДЕРЖАВНА СЛУЖБА ЯК СКЛАДОВА ПУБЛІЧНОЇ ПОЛІТИКИ: ОСНОВНІ ЕТАПИ РОЗВИТКУ ТА СУЧАСНИЙ СТАН

Державна служба є одним із головних інститутів державної влади, тому знання формування і функціонування державної служби, особливостей її організації є необхідним та актуальним.

Зародження державної служби можна спостерігати ще у найдавніших державних утвореннях на території України. Особливе місце в історії

державотворення займає Українська козацька держава, яка була першою демократичною республікою для тогочасного світу. Вона мала всі характерні ознаки держави: територію, чіткий адміністративно-полковий устрій, інститут державної влади, поділ на судову та виконавчу владу, фінансову систему та ін.

Проте, на думку дослідників та науковців, державна служба в її нинішньому розумінні з'явилася за часів гетьмана П. Скоропадського (1918 р.), який вважав одним із основних своїх завдань створення професійної державної служби. За часів гетьманату важливим було питання організації проходження державної служби, нинішня традиція прийняття присяги також має своє історичне підґрунтя, державні службовці того часу складали урочисту обітницю.

У процесі розвитку соціалістичного суспільства за часів СРСР виникало все більше питань навколо побудови та удосконалення діяльності державного апарату. Важливо зазначити, що за часів СРСР в Україні не було самостійної державно-правової організації, тобто державний апарат був складовою партійного керівництва. Не було навіть визначення державної служби та правової основи її функціонування.

Проголошення Україною незалежності в 1991 році не могло оминати запровадження характерного сучасній державі, відповідальної перед людиною, інституту професійного виконання завдань та функцій держави (державної служби). Відсутність досвіду правового регулювання обумовила чималі труднощі у становленні нашої державою власного законодавства про державну службу, вдосконалення якого відбувається і до цього часу.

Важливо зазначити, що Україна стала першою з колишніх держав СРСР, яка в 1993 році прийняла Закон України «Про державну службу», яким було визначено особливий правовий статус державних службовців, сформульовано основні принципи державної служби, права та обов'язки державного службовця. І хоча цей закон був не досконалий, проте його значення було в самому факті інституціоналізації в Україні державної служби. Звісно з розвитком держави з роками вдосконалювався й зазначений Закон, проте

редакція 1993 року містила не лише цілу низку прогалин, неточностей, але й є просто була застарілою та не відповідала об'єктивним реаліям. Тому в 2011 році була спроба прийняття нового Закону України «Про державну службу», Верховна Рада України навіть прийняла проєкт закону на першому читанні, однак проєкт мав низку недоліків, серед яких суперечення Конституції України в деяких статтях.

Після підписання Угоди про асоціацію з Європейським Союзом від 27.06.2014, передбачалося реформування системи державної служби в Україні. До того ж однією з умов надання подальшої фінансової допомоги від Євросоюзу було прийняття Закону України «Про державну службу», який повинен передбачати радикальні і такі потрібні зміни в правовому регулюванні основ державної служби. Тому, Національним агентством державної служби України за сприяння ЄС та активної участі громадськості було розроблено новий законопроект «Про державну службу», який отримав загалом позитивний Висновок європейських експертів (Програми SIGMA).

Тому в 2015 році був прийнят новий Закон України «Про державну службу», який має ряд змін, основні з яких: чіткий перелік органів державної влади, службовців які підпадають під дію цього закону та перелік службовців, на яких не поширюється дія цього закону. Наступні нововведення це - конкурсна процедура призначення на посади в органах виконавчої влади, поділ державних службовців на три категорії залежно від порядку призначення, характеру та обсягу повноважень і необхідних для їх виконання кваліфікації та професійної компетентності державних службовців (А,Б,В категорії), посилення вимог до державних службовців щодо змісту щорічних декларацій, ще однією особливістю передбачено відшкодування за рахунок держави матеріальної та моральної шкоди, якщо вона була заподіяна фізичним та юридичним особам незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю державних службовців під час здійснення ними своїх повноважень.

Незважаючи на стрімке реформування державної служби та позитивні наслідки змін, важливо зазначити окремі новели нової редакції Закону, як

наприклад, надання керівникам державної служби державних органів більших дискреційних повноважень, які на практиці призвели до різного застосування одних і тих же норм Закону та порушення прав державних службовців та громадян, які виявили бажання скористатися своїм конституційним правом доступу до державної служби (частина друга статті 38 Конституції України). Тобто постає питання про подальше удосконалення зазначеного закону, для його ефективності та більш чіткого розуміння його положень на практиці.

Список використаних джерел:

1. Про державну службу: Закон України від 10.12.2015 № 889-VIII: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/889-19>
2. Біла – Тіунова Л.Р. Службова кар'єра в адміністративній науці Радянського періоду (20 – 60-х років ХХ ст.) / Л.Р. Біла – Тіунова // Митна справа [Текст]. – 2010. - № 1 (67). – С. 61 -67.